

SÄDESÄRLAN ORDNADE SJÄLV SITT VINTERKVARTER.

Den gångna vintern har bjudit på överraskningar av flera slag. Och med anledning av rekordartad hög temperatur ha egendomliga företeelser iakttagits hos såväl växt- som djurvärlden. Av flyttfåglarna glömde åtminstone enstaka sädesärlor att ge sig av i rätt tid till sina dukade bord vid Nilens stränder. Notiser om sådana hava också varit synliga i tidningarnas spalter, likaså anvisning om lämpligt sätt att hjälpa dem fram återstående delen av vintern vad beträffar mat och bostad.

Vid en gård i Bergaby, Fellingsbro, visade sig också en ärla sökande efter mat, då en av de första köldknäpparna förlamade insektslivet alldeles. Gårdens folk gjorde sitt bästa, men att bjuda en så utpräglad insektsätare lämplig kost denna tid var inte så lätt. Bekymren klarades dock snart till allmän belåtenhet. En dag infann sig nämligen ärlan i den ljusa och trevliga ladugården, där hon med synbart intresse inspekterade matförråden. Och tydligen befanns allt vara ganska gott, ty beslutet att stanna där stod orubbligt fast. Trots att tillfällen givits varje dag, genom öppna fönster och dörrar, har något rymningsförsök ej förports.

Även i en ladugård är ju insektslivet obetydligt vintertid, men alltid förekommer flugor o. dyl. tillräckligt att fylla matbehovet för en liten sädesärla. På alla bekymmer följde nu en sorglös tillvaro med omväxlande flugfångst och vila. Till och med på kreaturen jagades flugor, och särskilt en ko stod lugn och belåten, då eventuellt matnyttigt snappades bort från hennes ben och sidor. Sädesärlan tycktes också fullt uppskatta kons lugna beteende, i det hon ofta syntes bredvid detta djur spanande efter flygvilt. Till viloplats befunnos de å takets bjälklag utspända trådarna i belysningsnätet mycket lämpliga, där ävenledes vissa ställen tycktes vara favorittillhåll.

Dock, inget paradiset utan sin orm. Här hade den tagit form och skepnad i ladugårdskatten. I början märktes ständigt en viss nervositet hos båda dessa djur, då de närmade sig varandra. Men som katten ej är av det svåraste slaget, upphörde snart fientligheterna, då varje fångstförsök så snöpligt misslyckades. Nu synes det vara mera på lek som kisse sätter efter den lilla fågeln, när denna ibland visar sig något för säker. Att inte kattens tilltag varit odelat angenäma för honom själv, framgår av följande. Gårdens gammelfar, som sköter om djuren, berättade nämligen en dag och sade: "Idag höll Måns på och tog sässälla, men han feck en rickti örfil av mej, så nu lätter han nog bli na."

Alltjämt fortgår idyllen ostörd, och ser

ut att fortsätta tills vårsolen så småningom väcker insekterna till liv och därmed lockar sädesärlan ut ur sitt frivilliga vinterkvarter, troligen tidigare än hennes fränder återkomma från sina vintervistelser i sydligare trakter.

Andreas.

ÖVERVINTRANDE STARAR.

I närheten av Järvsö stationssamhälle vid den s. k. Lillälven ha fyra starar haft sitt tillhåll hela denna vinter. Den 3 dec. såg jag dem första gången. Sedan dess ha de varit synliga två till fyra dagar i veckan, även under de rätt kalla dagarna i slutet av januari och början av februari. Vid blid väderlek voro de pigga och rörliga, men sjönk temperaturen till -6 gr., sutto de stilla, tätt tryckta till varandra parvis. Det ena paret har tillbringat nätterna samt en del yrvädersdagar i en närbelägen holk, var de andra hå'lit till är icke känt, men att de icke bott i en sådan är jag säker på, ty det finnes ingen närmare än två kilometer i den riktning, varifrån de alltid komma flygande. Att stararna känna till varandras "bostäder" har jag varit i tillfälle konstatera. Ett flertal gånger har det hänt att det ena paret ej i rätt tid infunnit sig till den gemensamma mötesplatsen, en större björk. Den part, som infunnit sig, visar genom ett ivrigt pipande eller kvittrande sin oro eller vrede. Efter högst en kvart är tålmodet slut och de felande få en påhälsning. Man kan lätt skilja de båda paren från varandra, ty "holkparet" är stort och kraftigt, "uteliggarna" däremot äro små och se alltid frusna ut. Holkparet är morgonsömnigt och har endast ett sjuttiotal meter till mötesplatsen, vilket åtminstone delvis förklarar, varför "uteliggarna" de flesta morgnar efter en stunds väntan på samlingsplatsen få väcka sina vänner. Väckningen tillgår alltid på samma sätt. Efter att några ögonblick ha hoppat omkring på holkens tak gör den ene av stararna ett försök att taga sig in i holken med resultat att de inneboende omedelbart köra honom på porten, varefter alla fyra göra sällskap till samlingsplatsen. Endast ett fåtal gånger har det hänt, att "uteliggarna" ej infunnit sig. Holkparet har då betett sig alldeles på samma sätt som de andra och efter en stunds väntetid begivit sig bort, alltid åt samma håll, och återkommit i sällskap med de andra. Den kortaste tid, som åtgått för denna resa, är 11 min., den längsta tiden 16 min. Vid blid väderlek skiljas fåglarna åt ett par timmar och söka sig föda på var sitt håll, varefter de troget hålla tillsammans till fram mot eftermiddagen. "Uteliggarna" göra först uppbrott och bege sig till sitt nattkvarter. Under sista veckan ha en del förändringar skett, bl. a. har den ena av holkparet börjat